
Til: Transportministeriet (trm@trm.dk)
Cc: TRM Michael Borring Andersen (mba@TRM.dk)
Fra: Christine Krarup Hansen (christinekraruphansen@gmail.com)
Titel: Høringssvar til forslag om ændring af metrocityloven
Sendt: 26-03-2014 21:20:07

Høringssvar til forslag om ændring af metrocityloven

Jeg har fået for vane at arbejde sent, da jeg ved hvilken larm, som venter mig hvis jeg vælger at tage tidligere hjem fra arbejde. Jeg kan ikke opholde mig i min bolig før klokken 18 på hverdage. Jeg kan ikke læse en bog eller invitere gæster, da det ikke er muligt at føre en normal samtale. De fleste andre mennesker vågner med lyden af deres vækkeur, hvis ringetone de selv vælger og ikke mindst selv kan bestemme tidspunktet for hvornår skal ringe. Jeg vågner kl 07.00 til den gennemtrængende mekaniske lyd af mobilkranen som i faretruende afstand bevæger sig fordi mit soveværelsesvindue.

Vi har fundet os i rigtigt meget gennem flere år nu – af hensyn til almenvældet. Vi har forståelse for at byens infrastruktur må forberedes til fremtidige behov, men grænsen for hvad der er rimeligt er nået med dette forslag om ændring af metrocityloven. Vi fratages med et vores i Århuskonventions sikrede ret til let og billig klageadgang i miljøspørgsmål og henvises til domstolene hvis vi vil have vores sag prøvet.

Vi har som naboer til metrobyggepladsen ved Marmorkirken påpeget en række forhold til Natur og miljøklagenævnet som vi fandt kritisable. Vi havde ikke fået medhold i disse klagesager, hvis der ikke havde været substans i de forhold som vi anfægtede. At byggeriet nu er forsinket skyldes ikke vores hidtidige klager, men alene at byggeriet har været ringe administreret af metroselskabet og Copenhagenmetroteam. At rammerne og ikke mindst budgetteringen fra projektets start har været urealistisk og dårligt planlagt. At vi som naboer har fået medhold i vores klager skyldes at de involverede offentlige instanser har haft økonomiske egeninteresser i byggeriet som har præget beslutningsprocessen. Som konsekvens af manglende uvildighed og ønsket om hurtigst muligt at virkeliggøre de udvidede arbejdstider, har Københavns kommune med meddelelsen af de tidligere påbud om udvidede arbejdstider ikke udvist den forventelige uhillighed og har lavet fejl i deres forhastede sagsbehandling som vi som naboer har kunne påklage og få medhold i. I desperation skrider Trafikministeriet nu til dette forslag om ændring af loven om metrocityringen. Man pakker det pænt ind i en såkaldt ”nabopakke” som har til hensigt at gøre forslaget mere humant og spiseligt. Det er ekstremt at tillade disse voldsomme støjniveauer i døgndrift gennem en så lang periode og så ydermere samtidig fratage de berørte borgere deres klageret. Den eneste mulighed vi som ramte borgere har, er at flytte fra vores hjem hvis vi ikke vil udsættes for verificeret ekstrem sundhedsskadelig støj i døgndrift gennem flere år.

Embedslægen har tidligere fastslået at døgnarbejdet vil kunne forårsage alvorlige helbredsskader hos de berørte naboer. Jeg er selv uddannet læge og vil ikke under nogen omstændigheder sætte mit helbred over styr. Jeg ved hvad den psykiske såvel som fysiologiske stresspåvirkning vil kunne forårsage af helbredsmæssige konsekvenser. Jeg er 30 år og har ønsket om inden for en overskuelig periode at få et barn, men da jeg ved hvilke konsekvenser fysiologisk stress kan have på et fosters udvikling kan jeg ikke tillade mig at blive gravid i tilfælde af døgnarbejde. Det er grotesk at man som borger påtvinges forhold, så grelle at man må fraflytte sin bolig for at kunne opnå hvad andre tager for givet.

Det er alene de borgere som tildeles den højeste erstatningskategori som gives mulighed for genhusning. Den økonomiske erstatning kan ikke hjælpe flertallet af berørte naboer, da deres boligs placering ikke kvalificere dem til fuld erstatning eller genhusning.

Jeg har boet længe perioder i udlandet og har altid tænkt på Danmark, som et sundt unikt samfund som vi burde værne om. De sidste mange måneder har ændret fundamentalt ved min opfattelse. Borgernes retssikkerhed tilsidesættes på det groveste. En voldtægtsforbryder får med den største selvfølge beskikket en advokat. Vi får ingen hjælp. Til gengæld hyrer de involverede offentlige myndigheder en hær af landets dyreste advokater i forsøget på at knægte deres egne borgeres kampe for et tåleligt og ikke sundhedsskadeligt liv. Når vi som borgere kæmper for vores sag og vinder mod systemet, svarer dette blot kynisk igen ved gennemtvunge sin vilje og fratage os vore ret til at klage.

Der er lagt op til at de berørte naboer, som tildeles den højeste erstatningskategori er berettiget til genhusning. En genhusning, som de som udgangspunkt selv må foranstalte med afslutningsvis godkendelse af metroselskabet. Borgere som ikke selv er i stand til at finde en passende bolig vil dog kunne få stillet en genhusningsbolig til rådighed.

Naboer som kvalificerer til genhusning skal derfor selv som udgangspunkt finde en genhusningsbolig på det frie lejemarked. Det er som følge heraf nødvendigt, at varigheden af døgnarbejdet nøjes fastsættes for at man som nabo kan finde en genhusningsbolig. Hvis perioden med døgnarbejde strækker sig mere end 2 år vil man ikke kunne anvende en fremlejebolig som genhusningsbolig, men vil være begrænset til at finde en lejebolig med ubegrænset varighed af lejemålet. Det kan ikke være rimeligt at vi som i forvejen stærkt plaget naboer tvinges til at flytte mellem flere genhusningsboliger fordi varigheden for de udvidede arbejdstider fra start ikke er fastlagt.

Da vi som berørte naboer fortsat skal betale vores eksisterende husleje hvis vi vælger at lade os genhuse, må det nødvendigvis kunne forventes at den genhusningsbolig som tilbydes er af samme kvalitet, beliggenhed og størrelse. Det er således ikke rimeligt at man pålægges fortsat at betale sin eksisterende høje husleje i centrum af København ved for eksempelvis Marmorkirken, men kun tilbydes eller af metroselskabet godkendes til en bolig af ringere kvalitet, størrelse og beliggenhed til en pris som er lavere end den som vi betaler for vores eksisterende bolig. Man må ligeledes kunne forvente at genhusningsboligen er beliggende i nærområdet af den eksisterende bolig, således at skolebørn ikke får langt til skole, institutioner og fritidsaktiviteter og voksne kan fortsætte deres hidtidige liv i lokalområdet.

For de borgere, som ikke selv er i stand til at finde en erstatningsbolig må der ligeledes stilles en tilsvarende passende bolig til rådighed i samme kvarter som den eksisterende bolig. Det er således ikke acceptabelt at ældre og svage af kommunalbestyrelsen tildeles en genhusningsbolig, som er beliggende i et andet område blot fordi en passende bolig med den korrekte beliggenhed aktuelt ikke findes af de offentlige myndigheder. I så fald må en sådan anskaffes af de relevante myndigheder. Blot fordi erstatningsboliger findes i brokvarterne som konsekvens af de store byfornyelsesprojekter i 1990'erne er dette ikke en undskyldning for at henvise til disse som eneste genhusningsboliger. Dette er nye rammer og derfor må der på ny anskaffes nye passende genhusningsboliger.

Da vi fortsat skal betale vores eksisterende husleje er det på ingen måde rimeligt at vi belastes økonomisk i forbindelse med genhusning. Vi har ikke bedt om at dette døgnarbejde gennemføres uden for vores vinduer. Jeg har derfor en forventning om at metroselskabet ubetinget pålægges alle udgifter, som er forbundet med anskaffelsen af genhusningsboligen, - det være sig depositum, forudbetalt husleje, evt istandsættelse ved fraflytning samt alle flytteomkostninger. Det er på ingen måde rimeligt at vi belastes økonomisk i forbindelse med en genhusning som er nødvendig af sundhedsmæssige årsager, men som vi på ingen måde selv ønsker.

Det bør ligeledes præciseres i rammerne for erstatning, at det står borgerne frit for hvad de ønsker at bruge erstatningen til i tilfælde af at de vælger denne frem for genhusning. Hvis man for eksempel ønsker at bruge en del af sin tilkendte erstatning på at leje en mindre lejlighed tæt på sin eksisterende bolig med henblik på aflastning, skal dette være tilladt.

Embedslægen har tidligere udtalt at det planlagte døgnarbejde er stærkt sundhedsskadeligt. Jeg kan derfor hverken som uddannet læge eller nabo til metrobyggepladsen ved marmorkirken acceptere at døgnarbejdet påbegyndes førend at vi som naboer har haft en acceptabel periode fra vi personligt informeres om mulighederne for genhusning og erstatning til døgnarbejdet går i gang. Vi må naturligvis have en realistisk mulighed for at finde én anden passende bolig. Når støjniveauerne, som er forbundet med døgnarbejdet beviseligt jævnfør embedslægen er sundhedsskadelige, kan jeg på ingen acceptere at vi som naboer udsættes for sådanne forhold mod vores vilje. Vi må derfor have en realistisk tidsramme så vi kan flytte væk førend døgnarbejdet påbegyndes. Det er ikke acceptabelt hvis de præcise rammer for tilrettelæggelsen af de udvidede arbejdstider lægges over til metroselskabet. Der må i lovændringen præciseres og stilles krav til metroselskabet om at borgerne skal varsles og gives præcise oplysninger om deres rettigheder og rammerne for genhusning og erstatning efterfulgt af en realistisk tidsperiode inden døgnarbejdet påbegyndes. Det må haves i mente at det ikke er let at finde en lejebolig i København. Særligt hvis man ikke på forhånd i årevis har været skrevet op i boligforeninger eller pensionskasser. Der er i lovforslaget lagt op til at man skal forhandle med metroselskabet når man har fundet en genhusningsbolig, som man finder egnet. Dette forhold vil i sig selv være tidskrævende og yderligere besværliggøre processen med at finde en egnet genhusningsbolig.

Når trafikministeriet tager initiativ til nærværende ændring af loven om metrocityringen, som både fratager borgerne den i århuskonventionen beskrevne ret til let og ikke bekostelige klageret i miljøspørgsmål og tilladelse til gennemførelse af udvidede arbejdstider med støjniveauer som ikke er tilladte jævnfør eksisterende lovgivning, må ministeriet naturligvis også tage ansvar for konsekvenserne for deres beslutning. Det er ikke acceptabelt at man fra ministeriet undskylder sig med at det er for dyrt og at man ikke har tid til give borgerne en realistisk tidsramme til at finde en anden bolig inden døgnarbejdet påbegyndes. De foreslåede ændringer af metrocityloven er ekstreme og hvorfor må man også tage ansvar for at borgerne ikke lider sundhedsskadelig last.

Ansvar for forsinkelserne ligger alene hos Metroselskabet, Copenhagenmetroteam, København og Frederiksberg kommune og Trafikministeriet. Som naboer til metrobyggepladserne må vi nu leve med konsekvenserne af disse parters manglende kompetencer og evne til at efterleve deres ansvar. Der har ikke været udvist rettidig omhu, hvilket nu bevirker at byggeriet efterhånden er så forsinket at man finder det nødvendigt at gribe til så drastiske midler som nærværende lovforslag er udtryk for. Det er dybt frustrerende og ikke mindst urimeligt at vi med dette lovforslag reelt tvinges til at forlade vores hjem. Hvis vi som naboer vælger at blive boende udsætter vi vores helbred og vores børn for reel sundhedsskade.

Christine Krarup Hansen

Store Kongensgade 84, 4tv

1264 København K